

Isle of Man

Man - Greg NY Baa

Možemo li zamisliti rajski otok? Otok ljubaznih i dobronamjernih ljudi, prepun ovaca, konja, mačaka bez repova, delfina i kitova, kao iz Andersonovih bajki! Otok na kojemu je jedan dio prirode netaknut već tisućama godina, a drugi dio nevjerovatno uredan i funkcionalan, poput slike na platnu koju je stari i umorni slikar naslikao prije svoje smrti misleći da bi tako trebao izgledati Raj! Otok na kojemu tisuće motorista iz cijeloga svijeta već 101 godinu uživaju u blagodatima prirode i osebnih ljudi! To je otok Man - motoristički raj na Zemlji!

Vrijeme je za TT

TEKST: SANDRO NIKOLA, KARLO KOTLAR I SREČKO PETRIĆ
FOTOGRAFIJE: SANDRO NIKOLA

Putovanje na otok Man planirali smo od siječnja 2008. Prikupljali smo važne telefonske brojeve u zemljama kroz koje smo planirali proći u slučaju nekih nepredviđenih situacija, određivali rute i nabavljali opremu neophodnu za putovanje, poput torbi, sprejeva za lance, kišnih odijela (koja su nam i te kako trebala), adaptera za struju, reflektirajućih prsluka i drugog. Ipak, ono najvažnije (kako se kasnije ispostavilo) bio je GPS bez kojega bismo sigurno izgubili puno

vremena tražeći određene lokacije. Ne mislim pritom na klasičnu rutu, već na traženje malih mjesta za prenočište, motela, servisa i svih znamenitosti na otoku.

Karlo i Srećko krenuli su iz Zadra i oko 17 sati stigli u Pazin, gdje sam ih dočeka. Popili smo kavu i otišli u Rovinj. Uz večeru smo se dogovorili kako ćemo voziti, koliko ćemo kilometara prelaziti i kada odmarati. Plan je bio unaprijed zacrtan: 4 dana putovanja do otoka, dva dana na otoku i 3 dana za povratak. Karlo je bio vođa puta jer je na njegovom motoru bio montiran GPS prikopčan na utičnicu od 12V.

Jutro je bilo vrlo toplo i sunčano. Otvorili smo garažu, Srećko je izvadio svoju Hondu VTR SP-2, Karlo je prikopčao GPS na Yamahu XJR 1300, a moj je Ducati Multistrada 1000DS već bio vani! Avantura je mogla početi! Krenuli smo prema Sloveniji u kratkim majicama i jaknama. Bilo je pravo ljetno vrijeme. Prošavši Trst i Udine prvi smo se puta zaustavili radi točenja goriva. Rezervoari su nam poprilično veliki (Yam 20L, VTR 18L i MTS 20L), tako da se nismo trebali često zaustavljati i mogli smo, ovako odmorni, prevajljati popriličan broj kilometara. Cilj nam je bio Lichtenstein, toč-

nije Vaduz, gdje smo trebali prenoćiti kod Srećkove rođakinje. Dok smo se vozili prekrasnom magistralnom cestom kroz Alpe, dogodio nam se i prvi promašaj (valjda zbog lijepog krajolika): produžili smo za Tarvisio umjesto za Tolmezzo i nepredviđeno završili u Austriji. To nas je stajalo dosta vremena i živaca jer smo ušli u grad i izašli na pogrešnu stranu. Sigurno vam odmah pada na pamet: što je sa GPS-om? On je bio programiran na prijašnju rutu, koji nismo htjeli dirati, već smo se nadali da ćemo se nekako izvući iz tog začaranog kruga. Odjednom se naoblčilo, pa smo se morali zaustaviti i

Karlo Kotlar, Srećko Petrić i Sandro Nikola

vjernim putopiscima
METZELER
poklanja par guma

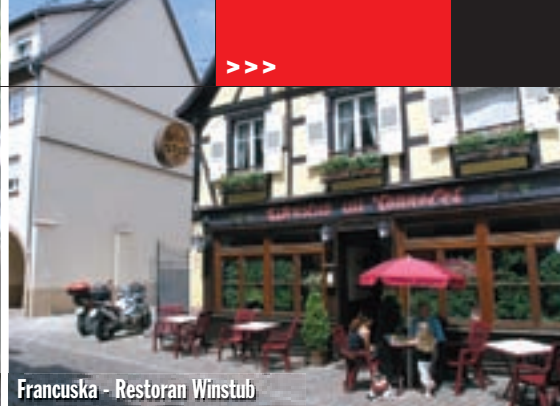

Lichtenstein - Vaduz

Odmor u Francuskoj

Francuska - Restoran Winstub

Francuska - Ste Menehould

Francuska - Ste Menehould

odjenuti kišna odijela. Srećko je bio optimist pa je nastavio bez odijela. Nakon 15 minuta vožnje počeo je takav pljusak da smo vozili 70 km/h, a kao za inat nalazili smo se na brzjoj cesti gdje nema mjesta za zaustavljanje, tako da se Srećko dobro smočio. Napokon odmoriste, zaustavljamo se i Karlo reprogramira GPS, a Srećko se presvlači. Bez problema nalazimo cestu i uz kišu nastavljamo prema Innsbrucku. Navečer oko 21h dolazimo u Vaduz, GPS nas je za 5 minuta odveo točno pred kuću naših domaćina Crne i Perice, koji su nas počastili večerom i razgledavanjem glavnog grada Kneževine Lichtenstein.

Vaduz je sagrađen u 13. st. kao zamak, a Švicarci su ga srušili 1499. godine. Gradić sa samo 5000 stanovnika spoj je tradicionalnog i modernog života. Sjedište federalnog parlamenta, s muzejem u kojemu se nalazi velika umjetnička kolekcija, čist i uredan, s turizmom tijekom cijele godine

- to su samo neka od obilježija ovog savršenog gradića.

U 7 sati ujutro nastavljamo put u kišnim kombinezonima. Prolazimo kroz Švicarsku, točnije pored Zuricha i u 10 sati se zaustavljamo negdje ispred Basela, na kavu i pola sata odmora. Već u 13:30 smo u Francuskoj, izlazimo s auto ceste i Mama (GPS) nalazi restoran u pitoresknom malom gradiću pored Strassbourga. Winstub au Tonnelet pravi je francuski domaći restoran ispunjen kućnom atmosferom, prepun cvijeća, slika i svjećnjaka, sa stolovima prekrivenim crvenim kariranim stoljnjacima i stolicama na kakovima su sjedile naše bake... Domaćica je očigledno vlasnica, konobarica i kuharica. Naručujemo tri porcije bifteka s prilozima, salatu, dvije čaše crnog vina i sok. Vino je odmah stiglo i nakon kušanja naručili smo još jednu staklenku - to, naime, nije bilo vino, već lijek koji nikome ne može naškoditi. Stigao je i biftek

na velikom drvenom pladnju - imali smo što i vidjeti! Petnaest komada mesa, a svaki poput kremšnite s obilnim prilogom! Iako smo bili gladni, nismo mogli sve pojesti. Zamolili smo gospodina koji je u društvu sjedio pored nas da nas fotografira, kasnije nam je vlasnica rekla da je to njihov gradonačelnik, tako da je ova fotografija njegovih ruku djelo.

Sve smo to zajedno platili 53 eura i ostali ugodno iznenađeni, pa je stoga Karlo vlasnici darovao promotivni DVD o Hrvatskoj. Dok smo se spremali vani pored motora, vlasnica je izlašla i dala nam butelju vrhunskog vina, a ja sam je nagurao u ionako već prepun stražnji kofer. Nastavili smo u 15 sati, a cilj nam je bio doći što bliže Calaisu, odnosno trajektu. U 20:30 skrenuli smo u Ste Menehould, rodni grad svjetski poznatog benediktinca Dom Perignona (1638.-1715.). Gradić se nalazi nedaleko od Reimsa, a smjestili smo se u hotelu "Crveni

konj" u samom središtu grada. Nakon osvježenja prošetali smo se glavnim trgom i otišli na večeru u susjedni restoran "Le Kapittel", gdje nitko od konobara ne zna engleski, talijanski niti njemački, pa smo jelo naručivali iz jelovnika poput Loleka i Boleka: zavrtili globus, prstom ga zaustavili, pa da vidimo kamo idemo, odnosno što ćemo dobiti. Dobili smo nešto što vam ne mogu objasniti, ali vam mogu reći da smo se nas trojica gledali kao Pat i Mat u crtiću "A je to"! Pokljucali smo "to" i vratili se u sobu, gdje je na red došlo vino koje smo dobili na dar. Hajde, barem nešto za laku noć (iako ga je pola ostalo).

Ujutro "nakon dječjih radosti" krećemo ustaljenim rasporedom: Karlo prvi, Srećko drugi i ja zadnji. Ne pada kiša, nema sunca, ali je cesta suha i idealna za vožnju. Do Calaisa ima 310 km. To je bila jedina ruta u kojoj smo bez zaustavljanja prešli 298 km za točno dva sata. Bio sam uvjeren da ću

Francuska - Calais, trajekt

Velika Britanija - White horse

Velika Britanija - Liverpool

Velika Britanija - Liverpool

Ulice Liverpoola

Liverpool - Alfred Dock

ostati bez benzina, ali sam se ugodno iznenadio kad sam 'tankao do čepa' i vidio da sam potrošio 16,7 litara. To je rezultat konstantne vožnje bez obzira na prosječnu brzinu od 150km/h. Moram naglasiti da je 7 dana prije putovanja motor bio na servisu kod Tončija, što je najbolji dokaz da je servis nakon 20.000 km napravljen kako treba! Honda je također trošila 5,5 litara, što je nevjerovatno za jednu sportsku mašinu sa više od 140 KS. Karlova Yamaha je to uspjela prijeći s 18 litara goriva, a niti sam Karlo nije znao kako. Podne je, evo nas u Calaisu, gradu luci koji se nalazi u najužem dijelu kanala Le Manche, a sastoji se od dva dijela – starog sjevernog, koji se nalazi na umjetnom otoku okruženom kanalima i lukom, te novog dijela St. Pierre, koji se nalazi južno. I povijest ovog grada je zani-

mljiva, prvenstveno zbog njegovog strateškog položaja, a najzanimljiviji je bio engleskom kralju Edvardu III, koji je 1347. godine osvojio grad i likvidirao cjelokupno stanovništvo, koje je pružao jak otpor, te je tako Calais postao sastavni dio engleskog teritorija. Međutim, u siječnju 1558. francuska je vojska ponovno vratila Calais s cijelom regijom i nazvala ju Pays Reconquis (Oslobođena zemlja), a po tom je nazivu to područje i danas poznato. Kasnije su Calaisom vladali Španjolci, a bio je i sjedište vojske koju je vodio Napoleon, kojemu se nije ostvario san da zauzime Veliku Britaniju. U Drugom svjetskom ratu, 1940. godine preko njega su se povlačile poražene engleske i francuske trupe. Tijekom rata Calais je bio potpuno razrušen savezničkim bombardiranjima. Nadomak njega nalazi

se i Eurotunnel koji povezuje Englesku i Francusku podmorskom željeznicom. Nakon Engleza, Španjolaca i Napoleona došao je na red i Karlo, naravno, bez osvajačkih namjera, već u kupovinu karata za trajekt do Dovera, koje stoje 87 eura po osobi. Imali smo sreću - trajekt je kretao u 13:10 h, pa smo čekali samo 50 minuta. Prolazimo carinsku kontrolu, ukrcavamo motore i odmaramo se sljedećih 80 minuta, koliko plovidba traje. Trajekt postiže brzinu od čak 37 čvorova, a imate osjećaj da stojite na mjestu.

U 14:30 hostesa upozorava da za pet minuta pristajemo u Doveru i da od sada vozimo lijevom stranom. To je ono čega smo se svi nekako pribijavali. Vadimo motore i u koloni se približavamo gradu. Za 10 minuta evo nas doslovno u centrifugi, "tko

bi gori, taj je doli", evo nas na kružnim tokovima i raskrižjima! Prvih nekoliko smo prošli bez problema, a onda, na jednom kružnom toku auto prođe od Karla 10 cm - krivo smo se prestrojili! Pa opet ispočetka: nekoliko križanja je u redu, a onda se počinjemo zaustavljati na znak STOP i kad nema nikoga, skrećemo desno, ali na žalost i u našu desnu stranu. Nakon nekoliko sekundi čuje se škripa guma automobila, koji, srećom, nije vozio brzo (kao ni mi). Ipak, nije ugodno kad se nađete motorom ispred auta. U 16 sati zaustavili smo se na benzinskoj (vratili sat unatrag), po tko zna koji put podmazali lance i došli do daha. Evo nas na auto-cesti, ovdje je sve lakše, puno lakše. U 18 sati skrećemo u jedan gradić na osvježjenje, pronalazimo pub pod imenom The White Horse (bijeli konj), sjedamo

DENSO

Driven by Quality

Uvoznik i distributer za RH:
PURIC

A. Hebranga 54, 10430 Samobor, Hrvatska
Tel.: +385 1 3368 135, fax: +385 1 3363 124
prodaja@puric.hr, www.puric.hr

Prodajna mjesta:
 AUTO DIJELOVI DADO - Miroslava Krlež 13, Nova Gradiška, 035/359 925 • VELDEN AUTO - M. Tita 12, Opatija, 051/272 772 • GAS - Drinska 33, Osijek, 031/273 250 • ELAN - Gašpara Kalčića 14, Poreč, 052/422 800 • ELAN - Dukićeva 15, Pula, 052/377 942 • VELDEN AUTO - Gornja Vežica 4, Rijeka, 051/400 943 • DE-BRA - Venuccićeve stub 2, Rijeka, 051/648 260 • MOTO-JAKOPEC - E. Kvaternika 4, Samobor, 01/3371 059 • RAMUS - Vukovarska 85, Split, 021/567 900 • MOTO SERVIS MARIO - Ivančići bb, Sveta Jana, 01/6287 060 • TIP-TOP - Pavlovec 50, Zabok, 049/465 505 • DAM AUTO GRUPA - Jablanska 82, Zagreb, 01/3885 589

SHOEI **Kawasaki** **YAMAHA**

MOTO SHOP

LAVADO

AEON **DERBI**

TGB **Malaguti** **Benelli** **KYMC** **KEWAY MOTOR**

tel: 052 851 - 003
 mob: 091 502 7101
 mob: 095 911 8781
 www.lavado.hr

OVLAŠTENI UVOZNIK I DISTRIBUTER ZA HRVATSKU

MOTO TRADE

4700 KARLOVAC, K. Bradina 35
 Tel. +385 (0) 47/ 654 588
 Fax. +385 (0) 47 / 601 174
 e-mail: moto-trade@ika.atnet.hr
 www.moto-trade.hr

YAMAHA **Husqvarna** **Benelli** **KEWAY** **CAGIVA**

OSIGURAN SERVIS, ORIGINALNI REZERVNI DIJELOVI I DODATNA OPREMA

Liverpool - Alfred Dock

Liverpool - trajekt za Man

Trajekt za Man

na terasu punu cvijeća i počinjemo osjećati Englesku u punom smislu: bar ima najmanje 40 vrsta piva (to je ono što se vidi na prvi pogled), ljudi su nasmiješeni i ljubazni, a kava duga i rijetka!

U 18:20 nastavljamo auto-cestom po kiši, zaobilazeći London s južne strane. Prolazimo Birmingham i oko 20:30 nalazimo smještaj u hotelu. Izlazimo na večeru u obližnji restoran, ali nam kažu da se kuhinja zatvorila prije 15 minuta. Upitali smo recepcionera za pomoć (jer i u hotelu je večera završena), nazvao je 4-5 restorana, ali uzalud, sve je već bilo zatvoreno. Sjetio se dostave koja donosi večere po narudžbi, naručili smo rižoto, paštu bolognese i šniclu s krumpirom i skeptično čekali što ćemo dobiti. Nakon 40 minuta stiže dostava, dobra i vrlo obilna, dobro zapakirana

i vruća, osim šnicle, koja je, kako je to Srećko rekao, ličila na "staru tvrdu šlapu". Soba je bila u redu, ionako nitko od nas nije prezahitjevan, jedino smo

se morali početi privikavati na dvije slavine u umivaoniku, jednu za toplu a drugu za hladnu vodu! Naše smo motore parkirali ispred hotela, gdje

su se nalazile kamere, a bili su pričvršćeni i debelim lancem, tako da smo mogli mirno spavati. No, prije spavanja ipak pogledali koncert Paula McCartneya, koji se uživo prenosio iz susjednog Liverpoola. Evo, prošla je i nedjelja, dan pun uzbuđenja i malo straha zbog famozne lijeve strane.

U Liverpool smo stigli u 11:30, nakon tri sata rekreativne vožnje, uključujući i zaustavljanja po oblačnom vremenu. Parkirali smo na parking rezerviran isključivo za odlazak na otok. Bili smo jedini, jer je trajekt isplivljavao u 18:15. Skinuli smo opremu, udobno se odjenuli, uzeli fotoaparat i krenuli u dugo razgledavanje šestog po veličini grada u Velikoj Britaniji (436.000 stanovnika). "You'll never walk alone" nije samo pjesma koju navijači pjevaju svom klubu bez obzira gube li ili ne,

Liverpool

The Beatles Story

MIGOMOTO

Zagreb, tel: +385 98 23 29 21

fax: +385 1 37 31 522

migomoto@migomoto.hr

www.migomoto.hr

i Zujić je redovito testirao M-Tech

Trajekt za Man

Liverpool

U trajektu za Man

Man - smještaj

Man - Douglas

to se osjeti i u šetnji gradom koji je prepun mirnih i staloženih ljudi (barem smo mi stekli takav dojam). Nema one nervoze i žurbe toliko klasične za svaki veći grad. Nalazili smo se u lučkom dijelu grada i uvjerali se zašto je to industrijski grad: desetete se kranova dižu u nebo, svugdje nastaju trgovački centri, poslovni uredi, restorani... Muzeji na svakom koraku, nije ni čudno što je ove godine proglašen "Glavnim gradom kulture u Europi". Posjetili smo "Merseyside Maritime Museum" (pomorski muzej) i "International Slavery Museum" (muzej ropstva), dva od osam muzeja "Nacionalne liverpulske grupacije muzeja", u kojima smo se zadržali oko dva i po sata. I što smo vidjeli? Ništa! Jedno veliko ništa! Tu bi trebalo ostati dva i pol dana! U prizemlju se nalazi priča o milijunima emigranata koji su došli u Liverpool u potrazi za boljim životom i s nadom da će otići u obećanu zemlju – Ameriku. Na

prvom katu prikazana su tri najpoznatija broda u povijesti s najtragičnijim sudbinama: Titanic, Lusitania i Empress of Ireland (Irska Carica). Makete brodova do 5 metara, crno-bijeli originalni snimci ukrajca ljudi i isplavljanja tih brodova koji su u razdoblju od 1912.-1915. doživjeli tragičnu sudbinu, a usko su povezani s Liverpoolom, točnije lukom "Alfred dock" koja se nalazi odmah uz muzej i iz koje je Titanic isplovio prvi i jedini put. Slike preživjelih mornara i gospode vise na zidu, a kad se približite, počinju vam pričati vlastita iskustva s broda, pri čemu im glave iznenađeno oživljavaju i taj trodimenzionalni video efekt daje vam osjećaj kao da govorite s živim osobama. Ondje je ispričana povijest grada za vrijeme Drugog svjetskog rata i izložena su originalna torpeda njemačke vojske... Mogao bih ovako do sutra, ali sačuvati ću te priče za slučaj da me prime honorarno u nekoj školi, pa ću ih

tamo ispričati učenicima. Moram još spomenuti da smo posjetili "Beatles" dućan i htjeli kupiti gaće Yoko Ono, ali nisu ih imali i sumnjaju da će ih ikad i imati! Odustali smo od bilo kakve kupovine.

Prošetali smo lukom, a Karlo je sve uredno snimao video kamerom. Na kraju smo sjeli u jedan od mnogobrojnih brzih restorana u luci. Na stolu je stajala velika reklama "Juha i sendvič – samo 7 funti" (63kn), sjeli smo i naručili. Konobar nam je donio juhu od kukuruza (oko pet punih plitkih žlica) i krišku tankog crnog kruha prepolovljenu na pola, punu radiča s dva komadića piletine (veličine trećine istrošene svijećice za motor) uvaljane u šećer?! Bio sam toliko sretan da sam se počeo smijati i okretati oko sebe jer sam bio siguran da sam napokon i ja završio na "skrivenoj kameri"! Srećko je "pozdravljao" sve majke, narode i svece ovoga svijeta i dobro da ga nije nitko razumio! U 16 sati

vratili smo se na parkiralište, gdje se nalazilo oko 20-tak motora. U slijedećih 30 minuta mislim da je došlo preko 300 motora, pretežno Engleza, a nekolicina ih je došla do nas i pitala odakle smo. Oni sigurno nisu gledali kvalifikacijske utakmice Engleske i Hrvatske, inače bi prepoznali zastave koje smo Karlo i ja nosili na "stražnjicama naših ljepotica" (možda su i prepoznali, samo su se pravili Englezi).

Nakon 15 minuta spustili smo se mostom preko rijeke Mersey na trajekt i vidjeli da su plime i oseke visoke i do 10 metara, što se jasno ocrtavalo na starim zidinama. Rijeka Mersey dugačka je 110 km, prolazi kroz nekoliko gradova, a završava upravo ovdje, u gradu najtrofejnijeg engleskog nogometnog kluba - "Liverpoola".

Smjestili smo se na udobnim stolicama aluminijskog trajekta, posvuda oko nas LCD-i na kojima se prikazuje ono zbog čega svake godine krajem svibnja dolaze ljudi iz cijeloga svijeta

Man - Douglas

Man - Douglas

Man - Castletown

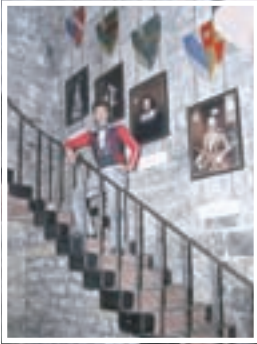

Greg NY Baa

Pobjednik

Castletown - Castle Rushen

Supersport 600

- TT utrke! Ispred nas stajao je zvučnik iz doba kada su njemačke trupe u Drugom svjetskom ratu obavještavale seljake da se okupe u centru sela radi novih obavijesti. Na taj se preglasni zvučnik iritantnim glasom svakih 10 minuta javljala hostesa i obavještavala nas da su na akciji sok i sendvič, nisam ni razumio koliko košta jer je zvučnik konstantno bio u "piku". Naravno da nismo nasjeli "akciji" jer smo se danas već pričestili! Put do otoka Mana traje dva sata i trideset minuta. Kako smo se približavali otoku, odnosno sjeveru, dan se produljivao i sunca je bilo sve više. I evo nas, točno u 20:45 pristajemo na otok burne i nesvakidašnje prošlosti. Otok Kelta, Vikinga, engleskih kraljeva i lordova. Otok Man je rodno mjesto popularne grupe "Bee Gees", trojice braće Gibb, na koje smo svi čagali u svoje vrijeme. Nakon prijedene skoro cijele Engleske po lijevoj strani dobro bi nam došao onaj njihov hit "Staying Alive"! Za 15

minuta već smo u centru Douglasa, na glavnom terminalu, ali info-pult je zatvoren, a mi ne znamo gdje ćemo noćiti sljedeća tri dana.

Zaustavili smo se na prvoj benzinskoj, natočili gorivo i zamolili pomoć taksista koji je prao auto. Nakon 5-6 neuspjelih telefonskih poziva sjetio se svojih prijatelja koji nas mogu primiti uz cijenu od 250 GBP - oko 2.250 kn. Pristajemo, nemamo što tu puno razmišljat, a već je i kasno, 10 navečer. Međutim, to je na drugoj strani otoka, udaljeno oko 12 km. Tog trenutka po prvi puta izlazi na vidjelo poznata engleska ljubaznost. Taksist se sam ponudio i dovezao nas ispred kuće bez ikakve naknade. Domaćini su nas dočekali i pokazali gdje ćemo boraviti. Ostali smo u totalnom šoku! To je kuća na dva kata, dolje dvije sobe i toalet, a na gornjem katu kraljevski dnevni boravak opremljen kuhinjom, perilicom posuđa, mikrovalnom, velikim i malim stolom. Ispred kuće

je veliki vrt s ogromnim roštiljem kojega smijemo upotrebljavati. E, tu je sada nešto postalo sumnjivo! Je li 250 GBP za svu trojicu ili po osobi?! Pokucao sam na vrata i rekao da želimo unaprijed platiti. Nadao sam se da će prva brojka koju izgovori biti "two" a ne "seven" – srećom tako je i bilo! Dakle 750 kn po osobi ili 250 kn po danu. Kasnije smo u sobi vidjeli cjenik, 500 GBP za cijeli tjedan, ako nas je četvero, spavamo za 162 kn po danu, što je izuzetno povoljna cijena za noćenje bilo gdje, a kamoli za kuću na dva kata. Raspremili smo stvari, osvježili se i otišli na večeru. Bilo je 22:30 h (kod nas 23:30 h) i tek se tada počela spuštati noć. Vratili smo se oko pola sata nakon ponoći, a na našim vratima visjela je vrećica sa 9 piva! Potvrđuje se poslovice da su Englezi ljubazni i dobri domaćini. Nakon tog ugodnog, slijedilo je i neugodno iznenađenje: Karlove kamere nema, ostavio ju je na motoru u tra-

jektu i netko ju je zauvijek posudio. Sutradan ujutro bili smo na info-pultu i razgovarali s osobljem broda, ali kada su nas popodne nazvali i rekli da kamere nema, izgubili smo svaku nadu.

Došao je dan kojega smo svi tako dugo čekali i planirali! Provozati se otokom i legendarnom stazom gdje se već 101 godinu natječu najhrabriji vozači svijeta. Da bi ugođaj bio potpuniji na nebu je zasjalo sunce. Prvo smo se spustili u glavni grad Douglas i prošetali glavnom ulicom, koja je poput riječkog Korza ili zagrebačke Ilice: lijepa i čista, prepuna ljudi. Tu smo kupili neke obavezne suvenire, majice, upaljače, kape i dr.

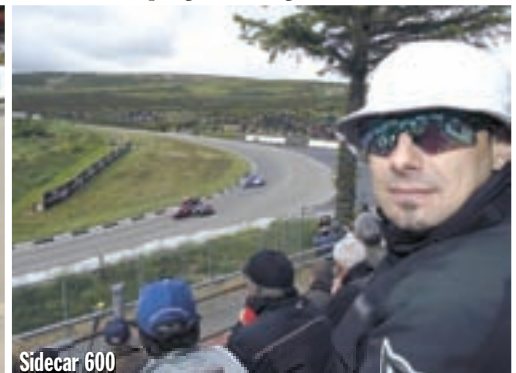
Cijela povijest ovog otoka može se vidjeti u Manx Museum, gdje je nasuvremenijom tehnikom predstavljena 10.000 godina stara povijest, a ulaz je besplatan. Iako je sagrađena 1874. Godine, željezničkom prugom Douglas – Port Erin može

Supersport 600

Sidecar 600

Sidecar 600

Pobjednik Sidecar

Sidecar 600

se i danas provozati i to u originalnoj, jedinoj sačuvanoj kompoziciji i lokomotivi br.4 s originalnim Loch motorom. Krenuli smo dalje u obilazak, ali nakon 2 kilometra odmah smo se zaustavili na brdašcu odakle se pruža panoramski pogled na grad, svu ljepotu otoka i osmišljenu infrastrukturu grada. Iz oku vrlo ugodne kompaktne strukture ništa ne iskače, ni veličinom, niti bojama. Imate osjećaj da ste u filmskom studiju gdje se snima neki povijesni film. Dolazimo u Casteltown. Tu se nalazi Castle Rushen, jedna od najsčuvanijih tvrđava u Europi, gdje su živjeli Vikinzi, a kasnije i engleski kraljevi i lordovi. Hodnici su visoki 170 cm i široki 70 cm, što dovoljno govori o građi ljudi tog vremena. Njihov je stol nešto viši od razine mojih koljena. Pogled s vrha tvrđave je fascinantant!

Tu se Srećko odvojio od nas, jer u njemu vrije trkača krv - krv "Prvaka u utrkama oldtimeru u Klasi 5 u HR"! Penjemo se cestom, oko nas brda i doline, a trava podšišana. Tu počinju žičane ograde pored ceste i primjećujemo ovce i krave, sve imune na grmljavinu motora. Zaustavljamo se kako bismo napravili fotografiju moto kampa koji se s brda idealno vidi. U jednom trenutku jedan džip naglo koči i zaustavlja se. Prilazimo i pitamo što se dogodilo, a žena kaže da ne želi pokvariti sliku! Ha, ha, da čovjek ne povjeruje!

Penjemo se na vrh i ugledamo ravnicu s "duuugim" krivinama kojima nema kraja, a sve to usred travnatih brda. Karlo i ja nastavljamo dalje sami u laganom razgledavanju i tražimo mjesto gdje ćemo se sutra najbolje smjestiti i gledati

utrke. Došli smo do zavoja "Creg-NY-Baa". Duga nizbrdica, oštar veliki zavoj, pa opet duga nizbrdica na kojoj se postižu maksimalne brzine. Odluka je pala – sutra smo definitivno ovdje! Dvije su tribine već postavljene, a tu je i veliki restoran. Odjednom čujemo strašnu grmljavinu! Nemoguće, pa nema niti jednog oblaka! Kad ono, prvo proruri Srećko na Hondi a nakon tri sekunde i zakašnjeli zvuk hondine mašine! Mislim da je vozio oko 170 milja (oko 280km/h)! Nastavljamo dalje, tisuće se motorista voze po cijelom otoku. Kao što lijepu ženu ne možete nekome opisati ili dočarati ako je ne vidite u živo, tako i ljepotu ovog otoka nema smisla opisivati. Vjerujemo da će vam slike reći više od riječi. To je jednostavno motoristički raj na zemlji!

Oko devet navečer dolazimo u apartman, Karlo kuha paštu, a Srećko i ja u vrtu pripremamo roštilj, uz sunce koje se tek sada lagano spušta.

Ujutro krećemo u 8:30, kako bismo stigli na tribinu prije nego se ceste zatvore. Nakon plaćenih 45 GBP za nas trojicu zauzimamo mjesta i čekamo utrku Supersport 600 ccm, koja počinje u 10:45. Iako nisam Englez, moram nešto reći o vremenu: bilo je sunčano, vjetar nije puhao nekom silinom, ali je bio tako hladan, da smo zaključili da je naša bura dječja zvečka naspram ovoga vjetra. Znam da će sada Dalmatinci posumnjati u to, ali srećom, dvojica Dalmatinaca su sjedila tik uz mene, pa vam to mogu i potvrditi. Sa staze, bolje rečeno ceste, uklanjaju se i najmanje sitnice. Što se događa na startu, koji je od nas udaljen svega nekoliko kilometara,

EUROHERC
Osiguranje kojem vjerujem!

Laxey Wheel

Laxey Wheel

Njemački policajci

mogli smo pratiti na velikom zvučniku (također iz vremena njemačkih trupa...) u direktnom radio prijenosu koji je pratio cijeli otok. Vozači kreću sa starta svakih 10 sekundi, voze se 4 kruga. Pobjedio je Bruce Anstey s vremenom 1h 13 minuta 35 sekundi, na Suzukiju GSX-R K7 600 cc s prosječnom brzinom od 198 km/h! Nakon toga počela je Sidecar utrka, koja se vozila 3 kruga, a pobjedili su dečki s otoka Mana, Nick Crowe i Mark Cox s brojem 2 na LCR Hondi 600 cc, s vremenom 59 minuta 34 sekunde i prosječnom brzinom od 183km/h!

Oko 15:30 spustili smo se u Douglas i pogledali dio treninga Superbike 1000 ccm, koji se vozio u centru grada pred tisućama gledatelja. Uskim ulicama grada - gdje se po propisima vozi 40 km/h, a oni hrabriji

voze i 90 km/h - ovi momci voze i do 180 km/h! Na kružnim se tokovima spuštaju tako nisko, da smo svaki put misli kako će završiti u zaštitnoj ogradbi ili ne daj bože u publici! Ukratko, Play Station – uživo!

Krenuli smo dalje i stigli u Laxey, rudarski grad gdje su se vadili cink i olovo, tu je i Great Laxey Wheel, najveći kotač za vadenje tj. pumpanje vode na svijetu promjera 22 metara, a pumpao je 946 litara vode u minuti na dubini od 457 metara. Poznat i po nadimku Lady Isabella, rudnik je sagrađen 1854., a prestao je s radom 1929. (još je i danas potpuno ispravan).

Spustili smo se na obalu kako bismo pogledali svjetionike, kojih na otoku ima puno. Tu smo se fotografirali s njemačkim policajcima koji su na otok došli kao ispomoć - i to

na motorima. Mislili smo da mačke bez repova postoje samo u crtanim filmovima. Grdno smo se prevarili, jer otok ih je prepun, a žive samo na otoku Manu. Na istočnoj strani otoka, u Dalbyju, možete uživati u Visitor Centre, mjestu odakle seže pogled na netaknutu prirodu i slušati zvukove mora i valova kako se nemilice obrušavaju na stijene. Bez problema možete vidjeti kitove, kitove-ubojice, delfine ili morske pse koji žive oko cijelog otoka. Primjetio sam da se lanac na mojem Ducatiju jako rastegao, iako sam mislio da će izdržati ovo putovanje, pa smo se uputili do najbliže benzinske da nas upute na servis. Prodavačica mi je objašnjavala da je moto servis 5 minuta vožnje, ali žena koja je bila u trgovini sama se ponudila da će me odvesti tamo. Rekao sam joj da nas je trojica i da

treba barem 10 minuta da se odjenem i da nađem ostatak ekipe. Njoj to nije predstavljalo nikakav problem. Čekala nas je u autu i za 15 minuta bili smo na servisu! Što više treba reći! Nevjerojatna dobronamjernost! Poštuju i razumiju turiste! Lanac je promijenjen za 45 minuta, a budući da smo došli izdaleka, simpatičan mehaničar darovao nam je novi sprej! U centru Douglasa svaku su se večer održavali koncerti, razna natjecanja, igre i razna druga događanja koja prate takve manifestacije. Upitali smo mještane kakvo je njihovo mišljenje o TT utrkama koje svake godine počinju krajem svibnja i traju sljedećih 15 dana. Mišljenja su bila različita, nekima to predstavlja problem jer je cijeli grad takoreći blokiran, svugdje su gužve i nepodnošljiva buka motora danju i noću. No, oni drugi, velika

8. MEGA MOTO SUSRET OTOČAC 2009

10-12.07.2009.

Zračna luka Otočac
Airport Otočac

- KLOPA
- ČUGA
- FREE CAMP
- MOTO IGRE
- STREPTSEASE

Na novoj atraktivnoj lokaciji Sportskog aerodroma Otočac

- **Petak** - glazbena točionica Karlovačke pivovare uz koncert grupe "Diabaz"
- **Subota** - Prijavo kazalište i The trio cover band zz-top, ac/dc, te kao novost ove godine utrka ubrzanja na 400 m (serijski motori u dvije kategorije do 650 ccm i 1000 ccm+)

Bogate novčane nagrade za prva mjesta te prigodni pokloni sponzora

Sve informacije na: www.mks-otocac.hr
Kontakt: Emil 098/245-010; Mika 095/9033-099

TRW - Originalni dijelovi. Povezane tehnologije **TRW**

Katalog s proizvodima potražite na: www.puric.hr

Uvoznik i distributer za RH: **PURIC**
A. Hebranga 54, 10430 Samobor, Hrvatska, tel.: +385 1 3368 135, fax: +385 1 3363 124
prodaja@puric.hr, www.puric.hr

Prodajna mjesta:

AUTO DIJELOVI DADO - Miroslava Križe 13, Nova Gradiška, 035/359 925 • **VELDEN AUTO** - M. Tila 12, Opatija, 051/272 772 • **GAS** - Drinska 33, Osijek, 031/273 250 • **ELAN** - Gašpara Kalčića 14, Poreč, 052/422 800 • **ELAN** - Dukićeva 15, Pula, 052/377 942 • **VELDEN AUTO** - Gornja Vežica 4, Rijeka, 051/400 943 • **DE-BRA** - Venućičeve stube 2, Rijeka, 051/648 260 • **MOTO-JAKOPEC** - E. Kvaternika 4, Samobor, 01/3371 059 • **RAMUS** - Vukovarska 85, Split, 021/567 900 • **MOTO SERVIS MARIO** - Ivančići bb, Sveta Jana, 01/6287 060 • **TIP-TOP** - Pavlovec 50, Zabok, 049/465 505 • **DAM AUTO GRUPA** - Jablanska 82, Zagreb, 01/3885 589

Euro tunel

Francuska - Calais

Euro tunel

Euro tunel

Euro tunel

većina njih, smatra to pravim spektaklom, velikom reklamom za otok i čine sve kako bi se turisti osjećali kao kod svoje kuće. Naše smo domaćine upitali je li problem ako dodemo motorima kasno, budući da oni ujutro rade. Odgovor je bio: "Of course NO! It's TT time!".

Vrijeme je povratka koji bi trebao trajati tri dana. Imamo rezerviranu povratnu kartu za trajekt u 11:30, ali za Haysham, a ne za Liverpool, što znači da će putovanje do Dovera potrajati duže. Dogovor je bio da danas pod svaku cijenu prijeđemo kanal La Manche i prenoćimo u Europi. Već naviknuti na lijevu stranu, snalazimo se i vozimo bez problema. GPS je programiran da u Dover stignemo u najkraćem mogućem vremenu.

Krenuli smo iz Hayshama prema Blackburnu, zatim smo prošli kroz Manchester, Nottingham, Leicester, Northampton, zaobišli London i stigli u Dover u 19 h, nakon prijeđenih

600 km po idealnom vremenu. Karlo kupuje karte koje stoje 99 eura po osobi. U 19:45 već se vozimo podmorskim vlakom u Eurotunelu, koji je otvoren 06.05.1994. Dugačak je 50 km, a sastoji se od dvije cijevi sa ukupno 12 kolosijeka. Vožnja traje 30 minuta. Motor nije vezan i stoji na svojoj nogari. Pri kraju vožnje, na modernom zvučniku čuje se ugodan i razumljiv ženski glas koji nas obavještava da sada vozimo desnom stranom! Naše satove odmah pomjeramo sat unaprijed.

Karlo ukucava u GPS najbliže prenoćište s opcijom najkraćeg puta. Nakon 5 minuta, po uputama GPS-a, skrećemo sa normalne dvosmjerne ceste i vozimo se asfaltiranom cesticom širokom oko 130 cm, a oko nas pšenica visoka oko jedan metar. Ulazimo sve dublje i odjednom se nalazimo u ogromnom prostranstvu pšenice. Kao da nas je to silno prostranstvo začaralo, svi ubrzavamo. Cesta je vrlo uska

i zavojita, na nekim dijelovima ima i šljunka, ali bez obzira na to Karlo i Srećko se odvajaju od mene. Ja ih pokušavam stići i dajem gas. Malo je nedostajalo da padnem. Bježi mi smijeh ispod kacige zbog gluposti koje bespotrebno izvodim i razmišljam: Ako padnem, pasti ću u pšenicu i opet po gasu! Brzinomjer pokazuje 80-90 km/h. Kad sam dva-tri puta dobro proklizao i skoro završio u jarku, smanjio sam brzinu. Nakon 15 minuta "poljoprivredne" vožnje stigli smo u Calais. Karlo i ja ušli smo i odmah izašli iz hotela, nakon što nam je recepcionerka napisala na papirić (budući da je znala samo francuski) da nas prenoćište košta 150 EU, iako je ponudila da motore možemo staviti - ni više ni manje - u prostoriju za ručanje, punu stolova i stolica.

GPS javlja da 3 km dalje ima još jedan hotel, pa je Karlo otišao provjeriti. Da vas netko pita mogu li tri osobe prenoćiti u Francuskoj u hotelu

pored mora za 43 eura, ne znam što biste vi odgovorili, ali Karlo se nakon 10 minuta vratio upravo sa tom informacijom! Sjeli smo na motore i otišli pogledati to čudo nevideno! Izvana je hotel izgledao kao da će se svakog momenta srušiti. Došli smo na "repciju" koja je bila takoreći u potpunom mraku. Dočekala nas je cijela obitelj (vjerojatno potomci obitelji Adams), koja je očigledno i vlasnik "cementare". Mi se smijemo njima, a oni nama, jer se nikako ne možemo sporazumijeti! Platili smo i penjemo se po stepenicama koje su me podsjetile na one u Kafkinom "Procesu": dugačke, teške, uske, zaudaraju... Evo nas u sobi.. Jesam li ja to rekao "sobi"? Ocijenite sami: tri kreveta od kojih je jedan madrac na podu i doslovce mu federu strše sa svih strana, ormar iz vremena "njemačkih trupa", plastična tuš kada udaljena metar od kreveta i pored nje (ne, ne smijem to napisati...) WC školjka,

Francuska - Calais, soba

Francuska - Calais, soba

Njemačka - Lauser Adler

Njemačka - Lauser Adler

Austrijska granica

Odmor

vjernim putopiscima
METZELER
poklanja par guma

naravno bez ikakvih ograda! Ha, ha, nama je bitno prenoćište, bilo kakvo, ali jednostavno nismo mogli vjerovati da tako nešto u današnje vrijeme uopće postoji, pogotovo u zapadnoj Europi.

Odmah smo izašli van kako bismo nešto bacili u kljun, ali sve je bilo zatvoreno, iako je bilo tek 22h. Otvoren je bio samo jedan bar, gdje je bilo vrlo živo. Na šanku se točilo 6 vrsta piva nama nepoznate marke. Karlo je naručio drugo, a ja četvrto po redu za Srečka i mene. Nakon 10 minuta otišao sam po još jednu istu rundu i platio 32 eura. Pa dobro, to je to, veliko pivo 5 eura kao i svugdje. Sjeo sam i pogledao račun na kojem je pisalo $4 \times 3 = 12$ eura i $2 \times 10 = 20$ eura. Karlo nije mogao vjerovati da je naručio pivo koje košta 10 eura! Vratili smo se u "cementaru" i onako umorni zaspali kao njemački vojnik Clemans Forell u filmu "Dok me moje noge nose".

Ujutro smo krenuli uz laganu kišu. Zaustavili smo se i doručkovali u 10:30 na benzinskoj. Kiša je prestala oko 14, pa smo skinuli kombinezone i protegnuli se. Bio je to dan kada smo se najviše puta zaustavljali - što zbog kratkog odmora što zbog neprestanog izmjenjivanja sunca i kiše, odnosno odijevanja i svlačenja kišnog kombinezona. Prošli smo kroz Belgiju, pa na Karlsruhe i smjestili se u Adleru, malom gradiću 20 km udaljenom od Stuttgarta i 230 km od Münchena. Motel "Lauser Adler" poznat je po

vrhunskim gurmanskim specijalitetima, u što smo se mogli uvjeriti na večeri koju smo naručili, a sve to uz vrlo pristojnu cijenu. Nakon toga sjeli smo na terasu, gdje smo uz ugodnu glazbu malo pročavrljali, a tik do nas bili su parkirani naši off-road ljubimci, barem su nama tako izgledali.

Pred nama je posljednji dan putovanja. Spustili smo se na doručak, koji je već bio serviran na našem stolu. Dječje radosti - zaboravite! Ipak smo u srednjoj Njemačkoj! Više je ličio na ručak za tri osobe. Pet vrsta sira, salama, krastavci, male ukusne rajčice na grančici, pet vrsta tek pečenog kruha kojega možete jesti bez ikakvih dodataka, med, maslac, staklenka gustog soka, pola litre kave i sedam vrsta svježeg voća, teškog barem 2 kg. Cijena po osobi 6,5 eura! Danke Deutschland! Vlasnik nas je čak otrpao i mahanjem! Pa nije ni tako glup onaj vic kad Mujo pita Hasu što bi uradio da sutra dođe smak svijeta, a ovaj kaže da bi pobjegao u Njemačku!

Dug je put pred nama, a čini se da će naša vjerna pratilja kiša opet biti uz nas. Planirana je sljedeća ruta: München, Salzburg, Villach, Ljubljana. Tu Srečko i Karlo skreću za Zagreb-Zadar, a ja za Rijeku-Rovinj. Jednostavnije rečeno, do Zadra imaju 1.100 km, a ja do Rovinja nešto manje od 900 km. Kiša nas je s povremenim pljuskovima pratila cijeli zadnji dan putovanja. U Sloveniji je zasjalo sunce, skinuli smo kombinezone na gra-

nici, ali već nakon pola sata bili smo u njima. Što bi Talijani rekli "Viaggio bagnato - viaggio fortunato", "Kišno putovanje - sretno putovanje"! Stigao sam u Rovinj oko 20 h i čekao da mi se Srečko i Karlo jave. Nisam dugo čekao i ubrzo su se javili da su doma! Evo, naše putovanje, dugačko 5800 km, završilo je!

Dojmovi

Sve ima svoje dobre i loše strane, ali na ovakvom putovanju loše strane pretvaraju se u neprocijenjivo iskustvo. Kišu ne možemo okarakterizirati kao lošu stranu, već kao veliko iskustvo ponašanja i vožnje cestom u tim uvjetima. Srećom, kad je bilo najpotrebnije (dva dana na otoku), vrijeme je bilo idealno. Kako bismo došli do našeg cilja, bili smo svjesni da moramo voziti po lijevoj strani ceste više od 1.000 km. Svi smo se toga pribojavali, pogotovo prvih par sati vožnje na motoru. Da je u pitanju auto, strah ne bi apsolutno postojao. Srećom, sve se dobro završilo.

Prije par mjeseci napisao sam mail jednom poznaniku i pitao ga želi li nam se pridružiti, sutradan sam dobio odgovor da ne može zbog posla, ali da je to san svakog motorista i pitao me kojim čarterom letimo. Kada sam mu

odgovorio da idemo motorima, nije mogao doći k sebi. Htio sam time reći da nikomu od nas trojice nije bio "jedini" cilj gledati utrku na otoku, već iskusiti čari dugog putovanja sa svim dobrim i lošim stranama koje ono donosi. Upoznati samog sebe još dublje i otkriti kako se čovjek ponaša u nekim ekstremnim situacijama, kad nije sve po tvojoj volji, jer nisi sam, već se moraš prilagoditi društvu, vremenu i brojnim ljudima s kojima neizbježno dolaziš u kontakt i o kojima na kraju i ovisiš. Karlo je ostao bez kamere, naravno da mu nije bilo drago, ali Srečko i ja niti u jednom jedinom trenutku nismo osjetili da je putovanje zbog toga patilo, da je bio neraspoložen ili nešto slično. Evo, dok sada ovo pišem i sastavljam u nadi da vam prenesem barem dijelicu ove nezaboravne avanture, čini mi se kao da tamo nisam niti bio! Zašto? Ne znam! Čini mi se poput nekog čarobnog sna! ■

Slovenija